

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2014. évi november hó 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság a testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék B.222/2013/58. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést 8 (nyolc) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a **sértett1** sérelmére elkövetett testi sértés büntette helyesen a Btk.164.§ (1) bekezdés és a (6) bekezdés *a) pontja* szerint minősül.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2014. évi április hó 17. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Törvényszék B.222/2013/58. számú, 2014. április 17. napján kelt ítéletével I.rendű vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete, súlyos testi sértés büntette, aljas indokból elkövetett súlyos testi sértés büntette, védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett könnyű testi sértés büntette és 2 rendbeli személyi szabadság megsértésének büntette miatt - halmazati büntetésül - 9 év börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a bűnjelekről, és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője a büntetőjogi felelősség megállapítása miatt, felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt azzal, hogy a másodfokú bíróság a III. tényállási pont kapcsán mellőzze a bizonyítékok köréből **tanú1** és **tanú2** tanúk vallomását, a **sértett1** sérelmére

elkövetett bűncselekmény minősítését a Btk.164.§ (1) bekezdés és (6) bekezdés a) pontjára helyesbítse, továbbá a jogi indokolást is pontosítsa.

A vádlott védője a nyilvános ülésen további bizonyítási indítványt terjesztett elő, melynek keretén belül **szakértő1** igazságügyi orvosszakértőnek **sértett2** jelenlétében történő meghallgatását, **tanú3**, **tanú4** és **sértett1** tanúk ismételt kihallgatását, valamint **sértett2**höz kapcsolódóan igazságügyi írásszakértő kirendelését kérte.

A bizonyítási indítványok elutasítását követően a védő - elsődlegesen - megalapozatlanság és az indokolási kötelezettség nem megfelelő teljesítése okából az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére, másodlagosan a vádlott felmentésére, míg harmadlagosan a kiszabott büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt.

A másodfokú bíróság a vádlott védőjének büntetés enyhítésére irányuló jogorvoslati kérelmét megalapozottnak találta, míg a hatályon kívül helyezésre és a felmentésre irányuló indítványokat nem.

A vádlott és védője által bejelentett jogorvoslati kérelmek alapján a fellebbviteli bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a fellelhető bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is eleget tett. A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás alapvetően hiánytalan és teljes, azonban annak kismértékű kiegészítése és helyesbítése szükséges a másodfokú eljárásban.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdésének a) pontjára - az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint egészíti ki, illetve helyesbíti:

A vádlottal szemben a Székesfehérvári Városi Ügyészség a 2011. július 28-án kelt B.788/2011/4. számú határozatával kábítószerrel visszaélés vétsége miatt a vádemelést 1 évre elhalasztotta. A vádemelés elhalasztásának lejáratí napja 2012. augusztus 13. napja volt.

A vádlott korábbi elítéléseit tartalmazó 4. pontban írt ítélet száma - helyesen - Veszprémi Városi Bíróság 13.B.2318/2004/23. szám.

A tényállás a másodfokú bíróság által eszközölt kiegészítéssel és helyesbítéssel megalapozottá vált, az a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Lévén, hogy a törvényszék ítélete megalapozott és az elsőfokú bíróság ténymegállapításainak kellő indokát adta, az ügyben lehetséges bizonyítékokat maradéktalanul értékelte, valamint indokolási kötelezettségének is eleget tett, ezért a védőnek a tényállás megalapozatlansága és az indokolási kötelezettség nem megfelelő teljesítése okából a hatályon kívül helyezést célzó indítványa nem vezethetett eredményre.

A fellebbviteli bíróság nem értett egyet a védőnek a nyilvános ülésen tett azon felvetésével sem, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szó szerint megegyezik a vádiratban foglaltakkal.

Azon túlmenően, hogy a szó szerinti azonosság - amelyet az eljárásjogi törvény nem tilalmaz - nem állapítható meg, hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a nagymértékű hasonlóság pusztán azt igazolja, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta a tényállás megállapításához azokat a bizonyítékokat, amelyeket az ügyész a bíróság rendelkezésére bocsátott, és ezek alapján - lényegét tekintve - a vádirati tényállást állapította meg.

A törvényszék által megállapított és a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás részben a vádlott vallomásán, részben tanúvallomásokon, illetve szakértői véleményeken alapul.

A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság valamennyi tényállási pontban írt cselekmény kapcsán a bűnösség megállapításához szükséges mértékben tisztázta az elkövetés körülményeit.

Sajátossága volt az eljárásnak, hogy azt - még a bírósági eljárás során is - végigkísérte a tanúk befolyásolása. Ennek eredményeként egyes tanúk olyan irányba változtatták meg a korábban tett vallomásukat, mellyel a vádlott ártatlanságát kívánták alátámasztani.

Az elsőfokú bíróságnak az ezzel kapcsolatos indokolását - a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően - azzal szükséges helyesbíteni, hogy az ítélet 9. oldalának utolsó bekezdésében írtak szerint nem a vádlott, hanem a sértett viselkedett zavartan, melynek oka az volt, hogy az épületből eltávolított *vádlotti* hozzátartozók az ablakon keresztül fenyegették.

A törvényszék a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján helyesen járt el, amikor az egyes sértetteknek közvetlenül a bántalmazásukat követően tett vallomását elfogadva állapította meg a tényállást, amelyet az egyéb bizonyítékok, így különösen az igazságügyi orvosszakértői vélemények is alátámasztottak.

Az I. tényállási pontban írt cselekmény kapcsán az nem volt vitatott, hogy **sértett2** a bántalmazás következtében - többek között - léprepedéses sérülést is elszenvedett.

A léprepedéses sérülés az orvostudomány mai állása és az igazságügyi orvosszakértő vélemény szerint is eleve magában hordozza az életveszélyes eredmény bekövetkeztének lehetőségét.

A cselekmény megítélésénél tehát - szemben a védő által hivatkozott bírói gyakorlattal - ebből kellett kiindulni és nem abból, hogy hány ütés, illetve rúgás érte a sértettet. A védő azon kifogása tehát, hogy az elsőfokú bíróság nem tisztázta, hogy pontosan mennyi ütés, illetve rúgás történt, szintén nem volt helytálló.

A védő a nyilvános ülésen az I. tényállási pontban írt cselekmény kapcsán azt is kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az eredmény bekövetkezése tekintetében csak feltételezésekbe bocsátkozott. Ezen védői felvetésre reagálva kiemeli a másodfokú bíróság, hogy kísérletről lévén szó az elmaradt eredményt kell értékelni, hiszen abban az esetben, ha az eredmény - jelen esetben az életveszélyes sérülés - bekövetkezik, a bűncselekmény befejezett alakzata valósult volna meg.

A **sértett2** sérelmére elkövetett bűncselekményt érintően bizonyítékként a vádlott tagadásával szemben rendelkezésre állt **sértett2** és **sértett3** tanúk vallomása és az aggálytalan igazságügyi orvosszakértői vélemény.

A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a tényállás nagyobb mértékű tisztázását nem segítette volna elő az igazságügyi orvosszakértő és **sértett2** tanú párhuzamos meghallgatása sem.

Az ügy megítélése szempontjából nem bírt továbbá jelentőséggel az sem, hogy az eljárás során becsatolt levelet - amelyben **sértett2** a korábban tett vallomását megváltoztatta - ténylegesen **sértett2** írta-e.

Amint arra a másodfokú bíróság a fentiekben már utalt, a tanúk részéről több ízben tetten érhető volt a vallomásaik vádlott javára történő megváltoztatása, azonban a törvényszék ezt helyesen felismerve az egyéb bizonyítékokkal is alátámasztott tanúvallomásokat fogadta el a tényállás megállapítása során.

A nyomozás során tanúként kihallgatott **tanú3** és **tanú4** tanúk vallomását az elsőfokú bíróság felolvasás útján tette a bizonyítási eljárás anyagává, mert egészségi állapotuk miatt a tárgyaláson nem tudtak megjelenni. A védelem a nyilvános ülésen ezt kifogásolva a tanúk kihallgatását indítványozta különösen arra nézve, hogy a vádlott papucsot vagy cipőt viselt-e a vádbeli napon.

Azon túlmenően, hogy nem sértett eljárási szabályt a törvényszék azáltal, hogy a tanúk vallomását - amelyek a sértett vallomásával megegyeztek - felolvasta, kiemeli a másodfokú bíróság azt is, hogy egyáltalán nem releváns, hogy a vádlott papucsban volt-e a vádbeli időpontban, hiszen köztudomású tény, hogy bizonyos sérülések okozásához - így a **sértett2** által elszenvedettekhez - nem szükséges cipőt húzni.

Mindezek alapján a fellebbviteli bíróság megítélése szerint a törvényszék megfelelően tisztázta a **sértett2** sérelmére elkövetett cselekményt, ezért a védő által előterjesztett bizonyítási indítványokat - amelyek teljesítése egyebekben a másodfokú eljárás kereteit messzemenően meghaladnák - elutasította.

Ami a I.rendű vádlott terhére megállapított egyéb bűncselekményeket illeti, a védő ezekkel összefüggésben - anélkül, hogy annak bármilyen indokát adta volna - a vádlott felmentésére tett indítványt.

Az **sértett3** és gyermeke sérelmére elkövetett bűncselekmények vonatkozásában a törvényszék a vádlott tagadásával szemben **sértett3** tanúként tett vallomása, az orvosszakértői vélemény, valamint a bántalmazást egyértelműen igazoló fényképek tartalma alapján állapította meg a tényállást, mellyel a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett.

A III. tényállási pontban írt bűncselekmény elkövetését alapvetően **sértett1** terhelő vallomása igazolja. Kétségtelen tény, hogy a tanú ezen, vádlottra terhelő vallomását a bíróság előtt visszavonta és a férjét mentő, nyilvánvalóan a valóságnak meg nem felelő vallomást tárt a bíróság elé, melyet helytállóan vetett el a törvényszék.

A III. tényállási pontban írt cselekménnyel összefüggésben azonban - ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is utalt - tévesen, eljárási szabálysértést elkövetve értékelte az elsőfokú bíróság bizonyítékként **tanú1** és **tanú2** rendőrök tanúvallomásait.

Tanú1 2012. évi augusztus hó 24. napján egy jelentést készített arról, hogy előjárója utasítására megjelent ai Városi Kórházban, hogy fényképfelvételeket készítsen **sértett1** sérüléseiről. Tanúvallomásában előadta, hogy a sértett elmondta neki, hogy sérüléseit a vádlott okozta (*55. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv tartalma*).

Hosszú idő óta következetes az ítélkezési gyakorlat a tekintetben, hogy a sértett által a rendőrnek a kórházban elmondottak - lévén, hogy azon információkhoz nem egy szabályos kihallgatás keretében jutott a rendőr - bizonyítékként nem vehetők figyelembe.

Tanú2 **sértett1-t** és a tanú6-ot hallgatta ki, majd tanúként tett vallomásában részletesen beszámolt arról, hogy tanú6 milyen tartalmú vallomást tett. **Tanú2** e körben tett tanúvallomása szintén nem vehető figyelembe bizonyítékként, hiszen tanú6 - aki a vádlott fia - az eljárás későbbi szakaszában mentességi jogára hivatkozással a vallomástételt megtagadta.

Ezen eljárási szabálysértés azonban a vádlott bűnösségének megállapíthatóságára kihatással nem volt, az a rendelkezésre álló, szabályosan beszerzett bizonyítékok alapján is aggálytalanul megállapítható volt.

Mindezek alapján a törvényszék a fellebbviteli bíróság szerint is helyesen következtetett valamennyi tényállási pont vonatkozásában a vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogszabályban foglaltaknak.

Következésképpen a felmentést célzó fellebbezések nem vezettek eredményre.

A Btk.2.§-ában megfogalmazott jogelvre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a Btk. időbeli hatálya vonatkozásában azt, hogy a cselekményeket az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvény rendelkezései alapján kell elbírálni, mivel az tartalmaz kedvezőbb elbírálási lehetőséget a vádlott számára.

A védelem - azon túlmenően, hogy a vádlott felmentésére tett indítványt - vitatta az I. tényállási pontban írt cselekmény minősítését is.

Ezzel összefüggésben kiemeli a másodfokú bíróság, hogy ezen cselekmény kapcsán az objektív körülményekből, nevezetesen abból kell kiindulni, hogy a vádlott milyen módon bántalmazta **sértett2**t. Lévé, hogy ezzel összefüggésben az nyert bizonyítást, hogy a vádlott testszerte bántalmazta, ököllel ütötte, illetve rugdosta a sértettet, ebből következően a vádlott tudatában fel kellett merülnie az, hogy a sértett a bántalmazás következtében életveszélyes sérülést is elszenvedhet.

Amint arra a fellebbviteli főügyészség átiratában rámutatott, a vádlott tudata a halálos sérülés okozására nyilvánvalóan nem terjedhetett ki, mert ha ez így lett volna és ebbe belenyugodva valósította volna meg a cselekményét, akkor a cselekmény emberölés büntette kísérleteként minősülne. Ezért a **sértett2** sérelmére elkövetett cselekménnyel összefüggésben a jogi indokolásból a fellebbviteli bíróság mellőzte az arra történő utalást, hogy a vádlott tudatának a halálos sérülés okozására is ki kellett terjednie.

Egyetértett ugyanakkor a másodfokú bíróság a védő azon álláspontjával, hogy a vádlott cselekménye ún. távoli kísérlet volt, amelyet az elsőfokú bíróság annak ellenére elmulasztott rögzíteni, hogy az életveszélyt okozó testi sértés bünteténél a kísérlet távoli vagy közeli volta - különösen a büntetés kiszabása során - jelentőséggel bír.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a II. és III. tényállási pontban írt cselekmények minősítése kapcsán kifejtett érvelésével maradéktalanul egyetértett, az a büntető törvényben foglaltaknak megfelelően történt.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta. Nem tévedett, amikor a terhére rótt bűncselekményeket vádelhalasztás

hatálya alatt elkövető vádlottal szemben - az elkövetés módjában megnyilvánuló brutalitásra is figyelemmel - a büntetési tétel középértékét meghaladó tartamú szabadságvesztést szabott ki.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a 9 év börtönbüntetés - figyelemmel arra, hogy a vádlott terhére rótt súlyosabb bűncselekmény kísérleti szakban maradt - eltúlzottan súlyos, ezért a vádlott büntetését 8 év szabadságvesztésre enyhítette.

A védő által a nyilvános ülésen becsatolt azon igazolás, mely szerint a vádlott a fogvatartása alatt önismereti és konfliktuskezelő tréningen vett részt, a vádlott javára enyhítő körülményként nem volt értékelhető, azonban szabadulása után a társadalomba történő visszatérésénél mindenképpen a javára szolgálhat.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetőjogi jogkövetkezményre vonatkozó rendelkezés tekintetében a Be.372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta azzal, hogy rögzítette, hogy a **sértett**1 sérelmére elkövetett testi sértés büntette a Btk.164.§ (1) bekezdés és a (6) bekezdés *a) pontja* szerint minősül, ugyanis az ítélet rendelkező részében az elsőfokú bíróság ezt nem pontosan tüntette fel.

Az előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés tartamába történő beszámítása a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben az elbíráláskor hatályban lévő büntető törvényt alkalmazta.

A Btk.35.§ (1) bekezdése alapján, ha a bíróság szabadságvesztést szab ki, annak végrehajtását fogházban, börtönben vagy fegyházban rendeli végrehajtani.

A fellebbviteli főügyészség indítványában írtaknak megfelelően észlelte a fellebbviteli bíróság, hogy a törvényszék nem a hatályos büntető törvényben foglaltaknak megfelelően szabta ki a vádlottal szemben a szabadságvesztést, ennek helyesbítésére azonban a rendelkező részben nem, csak az indokolásban volt lehetőség.

P é c s, 2014. november 4.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Bencze Beáta s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék B.222/2013/58. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.56/2014/10. számú ítéletében írt változtatással a 2014. évi november hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke